

Αναστασία Σουσώνη

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΑ 16

Εικονογράφηση:
Δάφνη Ξουράφη

FYLATOS PUBLISHING

Αναστασία Σουσώνη

Copyright για την ελληνική έκδοση
Αναστασία Σουσώνη
© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing, Θεσσαλονίκη 2023

Συγγραφέας: ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΣΟΥΣΩΝΗ
Εικονογράφος: Δάφνη Ξουράφη

Επιμέλεια: © Fylatos Publishing
Γραφιστική επιμέλεια: Χρύσα Γκανούδη © Fylatos Publishing

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση τμήματος του παρόντος έργου για λόγους σχολιασμού ή κριτικής. Επιτρέπεται η αναδημοσίευση περιορισμένων τμημάτων για επιστημονικούς λόγους, με υποχρεωτική αναγραφή του τίτλου του έργου, των συγγραφέων, του εκδότη, της σελίδας που αναδημοσιεύεται και της ημερομηνίας έκδοσης. Απαγορεύεται οποιαδήποτε διασκευή, μετάφραση και εκμετάλλευση, χωρίς αναφορά στους συντελεστές του βιβλίου και γραπτή άδεια του εκδότη και των συγγραφέων σύμφωνα με τον νόμο.

© Εκδόσεις Φυλάτος, © Fylatos Publishing
e-mail: contact@fylatos.com
web: www.fylatos.com

ISBN: 978-960-658-179-3

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΣΤΑ 16

Εικονογράφηση:
Δάφνη Ξουράφη

Εκδόσεις Φυλάτος
Fylatos Publishing
MMXXIII

*Αφιερωμένο
σε όλα τα νέα κορίτσια
και πιο ιδιαίτερα στις:
Νικολέτα, Ξανθή-Μαρία,
Αναστασία, Ηλιάννα,
Βίκυ, Σούλα, Άννα,
Γεωργία, Θεοδώρα.*

Περιεχόμενα

1.	Στην Αθήνα	11
2.	Στο Κάμπινγκ	25
3.	Τα Αγόρια	35
4.	Εμείς	47
5.	Στο Χωριό	61
6.	Πίσω στην Αθήνα	73

Κάπου στα μέσα
των '90s...

/

Στην Αθήνα

Τελευταία εβδομάδα του σχολείου για φέτος και η σημερινή μέρα δε λείει να περάσει...

Όση ώρα μιλάει ο μαθηματικός προσπαθώ να κρατήσω το κεφάλι μου όρθιο, αφού λίγες μέρες πριν η καθηγήτρια της χημείας μ' έπιασε να κοιτάζω στο άπειρο και τ' άκουσα για τα καλά. Μαθηματικά, φυσική, χημεία δεν είναι σ' εκείνη την πλευρά του εγκεφάλου μου που είναι λειτουργήσιμη, το ξέρω...

«Εντάξει κυρία καθηγήτρια, πρώτη φορά βλέπετε μαθήτρια να μην προσέχει το μάθημα;» σκεφτόμουν όση ώρα με κατσάδιαζε και αυτό ήταν που την εξαγρίωσε μάλλον (πιστεύω ότι το διάβασε στο ύφος μου) γιατί φώναξε: «Πρώτη φορά βλέπω τόση αναισθησία!»

«Αναίσθητη εγώ; Με τίποτα κυρία καθηγήτρια!» ήθελα να πω γιατί είναι αλήθεια.

Ό,τι κι αν συνέβαινε γύρω μου και ό,τι κι αν συμβαίνει πάντα μ' επηρεάζει. Ακόμα και οι φωνές της εκείνη την ημέρα. Το ξεπέρασα όμως γρήγορα. Δε με ξέρει, ίσως να είχε τα δικά της βάσανα και βρήκε αφορμή για να ξεσπάσει, ποιος ξέρει; Μπορεί να ήθελε κι αυτή να αγναντεύει το άπειρο, αντί να δίδασκει σ' ένα μάτσο εφήβους που δεν της δίνουν σημασία.

Το κακό είναι πως δεν μπορώ να κρύψω σχεδόν τίποτα. Σαν να είμαι διάφανη. Φαίνονται όλα στο πρόσωπό μου. Η μαμά και οι αδερφές μου συνήθως καταλαβαίνουν τα πάντα, πριν τους τα πω.

Η Βικτωρία που κάθεται δίπλα μου με σκουντά με το πόδι κάτω από το θρανίο κι εγώ γυρίζω διακριτικά να τη δω. Μου δίνει ένα χαρτάκι διπλωμένο με τρόπο. Είναι η κολλητή μου από το γυμνάσιο.

Πριν ανοίξω το χαρτάκι πρέπει πρώτα να προετοιμαστώ. Μια μέρα μ' έπιασε νευρικό γέλιο και δεν μπορούσα να σταματήσω με τίποτα.

Ένα σωρό ανοησίες μοιραζόμαστε μες στη μέση του μαθήματος ανάλογα με τα κέφια και την εκάστοτε ψυχολογική μας κατάσταση. Συνήθως γράφουμε στίχους από τραγούδια. Γράφω ένα στιχάκι της το δίνω, γράφει άλλο ένα, το συμπληρώνει επιτυχώς. Η αφήγηση μέσω των στίχων συνεχίζεται, καθώς το μάθημα αλλάζει. Περίεργος τρόπος ψυχοθεραπείας και όμως πιάνει. Στο παιχνίδι που και που μπαίνει και το μπροστινό θρανίο.

Λοιπόν δεν ήμουν αδιάφορη τη μέρα που κοιτούσα την καθηγήτρια με το βλέμμα στα χαμένα, ήμουν ενθουσιασμένη. Το μυαλό μου είναι σχεδόν συνέχεια σ' εκείνον. Τόσο δηλαδή που ώρες ώρες μ' ενοχλεί... Έτσι είσαι όταν ερωτεύεσαι; Όχι τόσο λειτουργικός όσο πριν; Όχι τόσο λογικός όσο πριν; Δεν είναι βάσανο αυτό; Την περισσότερη ώρα της μέρας σκέφτομαι τι κάνει και πότε θα τον ξαναδώ. Αν χαλαρώσω δε λίγο, στο μυαλό μου παίζει σε επανάληψη η βραδιά που τα βρήκαμε.

Δε θυμάμαι να έχω νιώσει έτσι άλλη φορά. Από την πρώτη κιόλας μέρα που τον γνώρισα, κόλλησε στο μυαλό μου. Κι από τότε, όλο και κάτι πήγαινε να γίνει κατά καιρούς και όλο δε γινόταν κι αυτή η ιστορία έμεινε έτσι δύο χρόνια. Φέτος -που επιτέλους κάποιοι φίλοι μας αποδείχτηκαν κοινοί- την Άνοιξη αρχίσαμε να βγαίνουμε όλοι μαζί παρέα. Τώρα είμαστε μαζί έναν μήνα σχεδόν και μου φαίνεται απίστευτο στ' αλήθεια...

Σήμερα τα μυαλά μας είναι πιο ασυμμάζευτα από άλλες φορές και αντί για τραγούδια γράφαμε δικά μας στιχάκια.

Κάπως έτσι:

«Μια μέρα που καθόμουν
και κοιτάζα τ' αστέρια,
σύννεφα απλωθήκανε
ίδια με περιστέρια.
Κι απ' την πολλή μου τη χαρά,
το έβαλα στα πόδια.
Μα ξάφνου με κυνήγησαν
πολλά ζευγάρια βόδια!
Η τρέλα δεν πάει στα βουνά
αλλά στα μοσχαράκια.
Κι εγώ που τα 'φαγα φετάκια,
τώρα η κοιλιά μου με πονά...»

Λογική: μηδέν. Συνοχή: μηδέν. Ομοιοκαταληξία: τσεκ.

Παίρνω μια ανάσα προετοιμασίας για να δω τι έγραψε η Βικτωρία αυτή τη φορά. Ανοίγω και βλέπω:

«Ω, μανούλα μου η Μαρία,
μία τόσο δα κυρία
την καρδιά μου έκλεψε
μια μέρα σωτηρία.
Το λοιπόν, που λες καθόταν
στο παράθυρο νιβόταν
και την είδα εγώ ο καημένος
και για μένα όλα τέλος...»

Και ένα κατεβατό ν' ακολουθεί παρακάτω στο ίδιο ύφος.
Δεν καταφέρνω με τίποτα να συγκρατήσω τα γέλια μου και τη σκουντάω κι εγώ. Την άτιμη! Έχει ταλέντο. Της το λέω που και που αλλά δε με πιστεύει. Γελάει κι αυτή κι ενώ, είναι καλύτερη στο να κρύβεται από μένα, τώρα δεν τα καταφέρνει. Ο καθηγητής μας βλέπει αλλά ευτυχώς κάνει τα στραβά μάτια.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά νιώθω ότι θα περάσω ένα υπέροχο καλοκαίρι!

Ο τελευταίος μήνας ήταν πολύ ιδιαίτερος. Καθώς ο καιρός ζέσταινε και το σχολείο έφτανε στο τέλος, εγώ έβγαίνα με την παρέα μου μια - δυο φορές την εβδομάδα και αφού τελείωσαν τα σχολεία τους έβλεπα πλέον καθημερινά. Το ίδιο και εκείνον.

Με τη Βικτωρία, την αδερφή μου την Αδαμαντία και τις υπόλοιπες φίλες πηγαίναμε στην καφετέρια όπου συναντιόμασταν με την παρέα του. Έπειτα, όταν νύχτωνε, αράζαμε στο γρασίδι του άλσους που βρίσκεται λίγο πιο ψηλά, πάνω σ' έναν λόφο.

Μια μέρα συναντηθήκαμε κατευθείαν εκεί και πήραμε μπίρες. Κοιτούσαμε τα φώτα της Αθήνας επί ώρες - η θέα είναι ειδυλλιακή στο σημείο αυτό - και συζητούσαμε. Τότε εκείνος κι εγώ ήρθαμε πιο κοντά.

Όταν θελήσαμε να μείνουμε μόνοι απομακρυνθήκαμε από τους υπόλοιπους και καθίσαμε κάτω από ένα δέντρο. Μου είπε ότι μ' αγαπάει, ότι θέλει να είμαστε μαζί και άλλα πολλά. Του είπα τα ίδια. Το κεφάλι μου γύριζε, ένιωθα πολύ έντονα...

Όμως η ζωή είναι απρόβλεπτη. Γιατί σήμερα το κεφάλι μου γυρίζει ξανά, αλλά για άλλο λόγο.

Πήγα μια βόλτα με τον ξάδερφό μου, που είναι και το αγόρι της Βικτωρίας. Μου είχε πει ότι ήθελε να τον βοηθήσω να της πάρουμε ένα δώρο. Αφού βρήκαμε αυτό που ήθελε μπήκαμε μετά σ' ένα καφέ για να ξεκουραστούμε.

Μετά από λίγο μου το πέταξε: «Ο δικός σου τα έχει και με μία άλλη...»

Μου είπε ότι το έμαθε από έναν κοινό τους φίλο.

Προφανώς έψαχνε να βρει κάποιον τρόπο για να μου το πει και σκέφτηκε αυτή τη βόλτα. Τον ευχαρίστησα. Δε θα ήθελα να βρίσκομαι στο σκοτάδι. Πάντα προτιμούσα να γνωρίζω την αλήθεια όσο κι αν κόστιζε.

Έτσι ήρθε άλλο ένα συναίσθημα πρωτόγνωρο για μένα. Εκείνο της προδοσίας. Το στομάχι μου ανακατευόταν, το ποτήρι που κρατούσα το άφησα κάτω σαν να μην είχα τη δύναμη να το κρατήσω άλλο πια, κι ένα σπάσιμο, ένας ήχος ακούστηκε μέσα από το στέρνο μου. Ναι, είμαι σίγουρη, ακούστηκε. Και πόνος.

Είχα καταλάβει ότι ήταν μάλλον παρορμητικός γιατί περάσαμε κάνα δυο φορές κάποιους τσακωμούς. Δεν είχε πολύ καιρό που ένα βράδυ έφυγε από την καφετέρια με τους φίλους του χωρίς να μου πει τίποτα κι έμεινα μόνη να τον περιμένω, αφήνοντας τα κορίτσια να φύγουν. Όταν επέστρεψε τσακωθήκαμε αλλά στο τέλος έκανα πίσω, σκεπτόμενη ότι μάλλον ήταν η αρχή και ότι δεν είχε συνηθίσει σε σχέση ακόμα...

Στη συνέχεια ο ξάδερφός μου είπε ότι εκείνη έμεινε μακριά και ότι μάλλον δε βλέπονται, αλλά η ιστορία τους μετράει τρία χρόνια.

«Μάλιστα. Κι εγώ τι είμαι ακριβώς;» ρωτάω χωρίς να περιμένω απάντηση.

«Όλα τέλειωσαν. Εξηγήσεις δε θα δοθούν, καλή ζωή να έχει...» σκέφτομαι μετατρέποντας τον πόνο σε θυμό προκειμένου να επιβιώσω...

Πέρασαν δυο μέρες, κι εγώ είχα βάλει την Αδαμαντία να σηκώνει το τηλέφωνο κάθε φορά που χτυπούσε έτσι ώστε όταν θα έπαιρνε αυτός να του έλεγε ότι έλειπα. Έτσι και έγινε. Δεν ήθελα να μιλήσω ποτέ μαζί του ξανά...

Πηγαίνουμε με τα κορίτσια στην καφετέρια. Δεν περνά λίγη ώρα και καταφτάνει με τους φίλους του. Κάθεται σε άλλο τραπέζι γιατί έχει καταλάβει ότι κάτι δεν πάει καλά. Όμως δεν πρόκειται να του πω τίποτα, ποιο το νόημα άλλωστε; Το πράγμα είναι απλό.

Σε λίγο η Αδαμαντία γίνεται ο μεσολαβητής μας. Της λέει ότι θέλει να μου μιλήσει, αλλά εγώ φωνάζω έξαλλη: «Να του πεις να πάει στην κοπέλα του!»

Αυτός ζητάει να πάω εκεί για να μιλήσουμε.

«Μήπως χρειάζεται κάποια εξήγηση τελικά;» σκέφτομαι και πηγαίνω για να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα αυτή η ιστορία.

Του λέω ότι ξέρω για την άλλη και ότι δε χρειάζεται να πούμε κάτι. Και η εξήγησή του έχει ως εξής:

Μου λέει ότι δεν ήταν με καμία άλλη ταυτόχρονα με μένα, γιατί πολύ απλά μ' εκείνη την κοπέλα δεν είχαν πει ποτέ το «τέρμα» επίσημα επειδή ήταν μία σχέση του καλοκαιριού και έμενε μακριά. Είχε επίσης να τη δει και να της μιλήσει ένα χρόνο.

Εγώ όμως το μόνο που καταλαβαίνω είναι ότι κάποιο σπάσιμο έχω υποστεί μέσα μου και ότι ο πόνος υπάρχει εκεί αμείωτος όπως το απόγευμα που το είχα μάθει. Είχε μια λογική αυτό που έλεγε αλλά όχι τη δική μου.

Για την ώρα ηρεμώ μα τον κρατώ σε απόσταση. Καταλαβαίνω ότι δε νιώθω το ίδιο γι' αυτόν με πριν. Δεν του έχω πια εμπιστοσύνη. Σύντομα θα δείξει πιστεύω...

Και έδειξε.

~

Ο Ιούλιος ήρθε και έφυγαν όλοι για διακοπές. Όλες οι φίλες και όλες οι κολλητές.

Κάθομαι στο κρεβάτι μου ακούγοντας ραδιόφωνο, κουνώντας πέρα δώθε ένα αρκουδάκι.

«Αυτό που ακούς ροκ μουσική και παίζεις και με το αρκουδάκι ταυτόχρονα δεν το καταλαβαίνω...» μου λέει η Αδαμαντία περιπαιχτικά.

Είναι δευαέξι και ερωτευμένη
για πρώτη φορά.
Αυτό το μαλομαίρι βρίσκειται προδομένη
για πρώτη φορά.
Όμως η αφόρητη ζέση της πόλης
δε θα κρατήσει για πολύ.
Η δροσιά της θάλασσας και η λιανάδα
της παρέας θα την περιμένουν.
Θα την ταξιδέψουν αλλού.
Η Μαρία θα το ξεπεράσει.
Θα γίνει πιο δυνατή.
Και τελικά θα γίνει όπως είχε πει:
«Δεν ξέρω γιατί, αλλά νιώθω ότι θα
περάσω ένα υπέροχο μαλομαίρι...»

Αφιερωμένο σε όλα τα κορίτσια
που βρίσκονται στην εφηβεία.